Σ’ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΝ ΟΛΟΦΩΤΟ

03 – 07 – 2020

Ήλιε μου, το ζωογόνο σου το φως σκορπάς,
χωρίς ρωτήματα, χωρίς να στο ζητάμε.
Σαν μάνα στο βλαστάρι της, ζωή μας δίνεις,
και στο μυαλό μας, την ελπίδα για το αύριο,
καμιά στιγμή να σκοτεινιάσει δεν αφήνεις.

Κι’ εσύ, απέραντη γαλάζια θάλασσα,
μας ξεσηκώνεις, καινούργιους τόπους
να γνωρίσουμε, ξένους και άγνωστους ανθρώπους.
Να δώσουμε, να πάρουμε, πολιτισμό
ιδέες και νοοτροπίες.

Θεοί μας δίδαξαν, την γλώσσα την Ελληνική,
Τ’ αυτιά μας να ευφραίνουν, οι ωραίες ρύμες.
Μας δίδαξαν και την γραφή, ώστε με γράμματα
να γράφουμε, την ιστορία των προγόνων.

Δημοκρατία το πολίτευμα, ζητούμενο
σ’ όλη την γη, γνωρίσαμε.
Με την φιλοσοφία μας, τον άνθρωπο διδάξαμε,
ρωτήματα τις σκέψεις του να λύνει.

Τον τρόπο πως να διαλογίζεται και τ’ άγνωστο
και σκοτεινό μέχρι το χθες, να μην φοβάται.

Στα θέατρα, την κουρασμένη κοινωνία,
μες στους αιώνες τώρα, ξεκουράζουμε.
Κλαίμε από τα δράματα, στις κωμωδίες,
ξαλαφρώνουμε και τη ζωή με μέτρο την γλεντάμε.

Στα στάδια της γης, τους Ολυμπιακούς
αγώνες φέραμε, μ’ ένα κλαδί ειρηνικής ελιάς,
τους αθλητές του κόσμου, στεφανώνουμε
και τοίχους που χωρίζουν τους λαούς, γκρεμίζουμε.

Τον κόσμο με πολέμους, από τους βάρβαρους
και τον βαρβαρισμό, πολλές φορές γλυτώσαμε ,
και τον πολιτισμό, στην χώρα μας κρατήσαμε,
και στους λαούς, χωρίς αντάλλαγμα δωρίσαμε.

Ανθρωπισμό, αιώνες τώρα χωρίς σταματημό
διδάσκουμε, αγάπη στον συνάνθρωπο, όπου
στη γη σκορπάμε και την κουλτούρα μας,
οι ξένοι την αρέσκονται και δείχνουν, πως την αγαπάνε.

Ταξίδια, και ταξιδευτές,
μεσ’ του μυαλού την άκρη, περιμένουνε,
και την λαχτάρα της μικρής και της μεγάλης
περιπέτειας, όλοι του Οδυσσέα λαχταράμε.

Ο νεφεληγερέτης Δίας, την τιμωρία φύλαγε
στους ασεβείς, του εθίμου της φιλοξενίας
και μέχρι σήμερα εμείς, το ίδιο σεβαστό,
στις φλέβες και στις πράξεις μας, φυλάμε.